

Belgische parlementairen bezoeken zwaar verwoeste Gazastrook

17/02/2015 om 18:32 door llo | Bron: BELGA

Foto: @bogdanvberghe

Een delegatie parlementsleden van Vlaamse partijen bracht dinsdag een bezoek aan de Gazastrook. Dat is opmerkelijk: sinds het Israëlische offensief werden er zeer weinig buitenlandse bezoekers toegelaten.

Vijf Kamerleden en drie leden van het Vlaams Parlement van alle partijen (met uitzondering van Vlaams Belang) konden er op het terrein kennismaken met de nog steeds zware gevolgen van het Israëlische offensief dat afgelopen zomer aan meer dan 2.000 Palestijnse burgers het leven kostte.

Het bezoek kaderde in een vijfdaagse missie georganiseerd door 11.11.11., de koepel van de Vlaamse noord-zuidbeweging.

‘Bijzonder confronterend’

Acht maanden na het conflict is het puin van de duizenden door luchtaanvallen vernielde gebouwen nauwelijks geruimd. ‘Waar je ook kijkt, zie je verwoestingen’, zegt Kamerlid Wouter De Vriendt (Groen). ‘Bijzonder confronterend’, zegt ook Vlaams parlements lid Piet De Bruyn (N-VA).

‘Behalve wat herstellingen met heel schaarse middelen is hier nog niets heropgebouwd’, zegt Bogdan Vanden Berghe, algemeen directeur van 11.11.11. Naar schatting 100.000 mensen zijn nog dakloos en verblijven in tentenkampen, schoolgebouwen of tijdelijke barakken. Kinderen gaan naar school in shiften, zieken moeten het stellen met vernielde ziekenhuizen.

De heropbouw geraakt niet op gang omdat de nodige middelen grotendeels uitblijven. Naar schatting vijf miljard dollar is nodig voor de heropbouw, maar slechts vijf procent daarvan is al effectief vrijgemaakt. 'Bovendien beperkt Israël de invoer van bouwmaterialen uit Gaza', zegt Brigitte Herremans, medewerker Midden-Oosten van Broederlijk Delen en Pax Christi Vlaanderen. Al sinds 2007, toen de radicalere beweging Hamas er aan de macht kwam, beperkt Israël het verkeer van goederen en personen van en naar de Gazastrook fors, maar sinds het jongste conflict is die blokkade nog strikter.

Erkenning Palestina

Dat Belgische parlementairen de Gazastrook kunnen bezoeken, is uitzonderlijk. Federica Mogherini, de Hoge Vertegenwoordiger van de EU, bezocht Gaza in november. Talloze andere politieke delegaties, onder meer uit Nederland en uit het Europees Parlement, werden geweigerd.

Hoe speelde 11.11.11. dat klaar? 'We hebben een evenwichtig programma, waarbij we verschillende partijen in het conflict horen. Zo zijn er ook contacten met de Israëlische overheid om ook die versie van de feiten te kennen', zegt Bogdan Vanden Berghe.

Het bezoek sterkte alvast de deelnemers in hun overtuiging dat er dringend een politieke oplossing moet komen voor het conflict. De meerderheidspartijen in de Kamer keurden onlangs een resolutie goed over de erkenning van Palestina, 'op het ogenblik dat dit het meest geschikt wordt geacht'.

'Dit wordt op het terrein echt wel gewaardeerd', zegt N-VA-parlementslid De Bruyn. Groen-Kamerlid De Vriendt wil verder gaan en pleit voor een 'onvoorwaardelijke' erkenning en een verbod op invoer van producten afkomstig uit de door Israël bezette gebieden. 'Het uitblijven van een oplossing is de voedingsbodem voor generaties lange haat tegenover Israël', zegt De Vriendt.

Bogdan Vanden Berghe
@bogdanvdberghe

Enkele maanden na de oorlog nog steeds grote schade in Gaza. Heropbouw aan dit tempo duurt nog jaren.

11:51 AM - 17 Feb 2015

18 RETWEETS 2 FAVORITES

Tussen het puin van Gaza

18 FEBRUARI 2015 | Wouter De Vriendt

Wouter De Vriendt bezoekt met een Belgische parlementaire delegatie de Palestijnse gebieden en Gaza. Tekenen van hoop zijn er moeilijk te ontwaren, maar toch ziet hij enkele elementen die perspectief op vooruitgang rechtvaardigen.

photonews

Bring it on, baby. Toen ik in het Belgische consulaat in Jeruzalem aan een pittige Palestijnse onderhandelaar vroeg wat ze verwachtte van de Israëlische verkiezingen op 17 maart, was dat haar antwoord. Haar ogen schoten vuur en haar redenering was even koel als verbeterd. 20 jaar Israëlische bezettingspolitiek in Oost-Jeruzalem of de Westelijke Jordaanoever en de internationale gemeenschap geeft nog steeds geen krimp. De politieke druk en sancties tegen Israël zijn verwaarloosbaar. Zelfs na drie oorlogen in Gaza in zes jaar. Er is dus méér nodig. Méér bezetting, méér repressie, méér doden en méér

bombardementen. Bring it on, baby. Enkel méér Palestijns bloed kan de Europese publieke opinie en politici in beweging brengen. Dat soort cynisme maakt opgang.

Wanhoop...

Het is moeilijk een teken van hoop te ontwaren tijdens een bezoek aan de Palestijnse gebieden. Weinig Israëliëse partijen pleiten voor een ontmanteling van de nederzettingen. De publieke opinie in Israël is doofstom, volgens de mensenrechtenorganisatie Gisha. Toen de Belgische kunstenaar Francis Alÿs met een groene pot verf door Jeruzalem wandelde en de internationaal erkende Green Line (grens met Palestina) op de grond tekende, vielen de Israëliërs compleet uit de lucht.

De VN-Vluchtelingenorganisatie UNRWA zag haar budget in zes jaar tijd met twee derde inkrimpen, hoewel de vluchtelingenkampen nog steeds tjokvol zitten. En intern zijn de Palestijnen hopeloos verdeeld. Een Belgisch lid van de EU-delegatie vertelde mij hoe hij jaren geleden in Israël toekwam en de dure eed had gezworen nooit cynisch te worden. Die strijd was hij aan het verliezen, gaf hij ootmoedig toe.

Gisteren, dinsdag, werd het pas écht stil in onze bus. Na goedkeuring van Israël, de Palestijnse Autoriteit én Hamas trok onze delegatie Gaza binnen. Met eigen ogen aanschouwden we het resultaat van Operation Protective Edge, de Israëliëse militaire operatie van een halfjaar geleden. Waar we ook keken, zagen we puin. In het grensgebied, maar ook in de buitenwijken van Gaza Stad, zoals Shujaiyyah. Oorlogstaferelen zoals we die kennen uit films: ingestorte gebouwen, verwoeste woonwijken, een kapot geschoten hospitaal. En dat allemaal in dichtbevolkte wooncentra. Op een dergelijke nietsontziende manier een burgerbevolking treffen is overduidelijk een schending van het internationaal humanitair recht. Een land zoals Israël, dat zichzelf democratisch noemt, mag hier niet ongestraft mee weggkomen.

En tussen het puin, mensen die krioelen en overleven. De wederopbouw gaat traag. Israël controleert en beperkt het verkeer van personen en goederen van en naar Gaza. De Gazastreek is een openluchtgevangenis. Bovendien is een wederopbouw zonder fundamentele politieke oplossing bijzonder fragiel. Want

een nieuw Israëliisch offensief is altijd mogelijk, op elk moment van de dag. Het traumatiserende effect daarvan kunnen we ons enkel voorstellen. De Palestijnen zijn de nieuwe Joden.

...en hoop

Toch zie ik vijf elementen die perspectief op vooruitgang rechtvaardigen.

Vooreerst een strategisch aspect dat Israël tot enig realisme zou moeten aanzetten. De afschrikking van Tsahal, het Israëliische leger, neemt in relatieve termen af. De periodes van vrede tussen twee Gaza-oorlogen in worden korter en de (nucleaire) dreiging vanuit Iran kan niet definitief afgewend worden.

Ten tweede beschikken landen zoals België wel degelijk over heel wat politieke ruimte om de Palestijnse regering te steunen. Door haar lidmaatschap van het Internationaal Strafhof toe te juichen, bijvoorbeeld, of door de Palestijnse staat te erkennen. Snel en onvoorwaardelijk, in tegenstelling tot wat de nutteloze parlementaire resolutie van de regeringspartijen propageert.

Meer steun voor de Palestijnen, ten derde, gaat hand in hand met meer economische druk op Israël. Door een verbod op de import van producten uit de illegale nederzettingen of door progressieve economische sancties bij herhaalde schendingen van het internationaal recht. De handelsrelaties tussen ons land en Israël zijn 2 miljard euro waard. Dat is heel wat.

Vier. Empathie voor de legitieme veiligheidseisen van Israël is echter een *conditio sine qua non*. Terecht mag het land zich bedreigd voelen. Net daarom is de logica van het Arab Peace Initiative uit 2002 nog steeds waardevol: land for peace. Grondgebied voor Palestina in ruil voor vrede en rust, desnoods mee bewaakt door een internationale troepenmacht langs de grenzen met Israël, is dan ook de vierde hefboom voor verandering.

Ten slotte is er de instabiliteit in het Midden-Oosten en het moslimradicalisme, allebei mee gevoed door het Israëliisch-Palestijnse conflict. Tot in het Witte Huis groeit het besef, langzaam maar zeker, dat dit conflict de eigen veiligheidsbelangen schaadt.

Vijf redenen tot optimisme, maar we moeten snel handelen. Elke volgende uitzichtloze dag is een nieuwe kiem van extremistische haat tegen Israël – 60 procent van de jongeren in Gaza is werkloos. Een bezorgde Israëlische mensenrechtenadvocaat waarschuwde ons dat hij nog dit jaar in Gaza een nieuwe gewelduitbarsting verwacht.

Om nog te zwijgen over de ultieme nachtmerrie van elke diplomaat: Hamas aan de macht op de Westelijke Jordaanoever. De alternatieven voor een forsere en minder gratuite houding tegenover Israël zijn weinig aantrekkelijk.

Wouter De Vriendt (kamerlid voor Groen) maakt deel uit van de Belgische parlementaire delegatie die deze week de Palestijnse gebieden en Gaza bezoekt